

Hegyek egymás közötti

A Gaál Zoltán és Kovács katáng Ferenc között évek óta tartó vers-levelezés eredményeként 2014. januárjában megjelent az Ághegy Könyvek sorozat 34. kötete, a *Fák egymás között*. Folyamatosan érkeznek baráti körökből a kötetről alkotott vélemények. De előfordul olykor, hogy „idegen” kézbe került példányról is hírt kapunk. Egyik olvasónk arról ír, hogy karakteresen elkülönül a kétféle líra, szembetűnő, hogy az egyik alkotó érettebb, mint a másik (értsem ezalatt, öregebb?). Más az ötletet dicséri, azt, hogy hol feleselnek egymással, hol simán elbeszélnek egymás mellett. Volt, aki türelmetlenül csak egyikőnk verseit olvasta végig, és később tért át a másikra; a végeredmény hiányérzet, de nincs kedve az írók szándéka szerint párbeszédként újraolvasni. Szívünket melegengető jelzés, hogy többen nem tudták letenni, egy szuszra olvasták végig. Egy valaki pedig ott tartja az éjjeliszekrényén, és szinte minden este „belealszik”. Istenem, csak velünk is álmodna! Azt hiszem, ez minden alkotó ember legtitkosabb vágya.

A vers-levelezés folytatódik, újabb versek, gondolatok cserélődnek az interneten. Új köntösbe bújtunk, *A vadalmafa* (alias Gaál Zoltán) és *A fehér akác* (alias Kovács katáng Ferenc) kilépett a fák óvó, védő árnyékából, s a távoli múltra, a messzeségre vetették pillantásukat.

Hegyek egymás között az új, a versváltásra serkentő téma. Ki-ki a szívéhez (szó szerint) a legközelebb álló hegyet választotta magának.

A Cenk-hegy (alias Gaál Zoltán), A Tokaji-hegy (alias Kovács katáng Ferenc).

A Cenk-hegy

Szülővárosom Brassó (ma Braşov)
 a Cenk alatti völgyben lapul
 A hegy nem sír és nem nevet
 Tapodhatsz rajta
 nem panaszkodik
 Egyikünk emlékoszlopot emel a tetőn
 Ő tűri
 másikunk felrobbantja azt
 Ő elviseli
 Nem avatkozik bele a perpatvarba
 felőle akár felfalhatjuk egymást
 Mozdulatlan és hallgatag
 Türelemre tanít

A Tokaji-hegy

Egy jó házassághoz két igen és két nem kell
 Ebben a bolond világban, ne feledjük

2014-et ír a krónikás minden fekete lap alján
 egy szó, mint száz
 ennél zakkantabb élet, ha volt is
 csak barátságosabb lehetett
 a férfi és nő viszonyhoz
 Karinthy imígyen aggódott férfiért, nőért
hogy értheti meg egymást, hisz mind a kett
mást akar, a férfi a n t, a n a férfit
 De manapság? Arra sarkall ez az agyament
 ál-libeláris sáskahad; próbáld ki magad
 szeresd ezt is, azt a nemet is, aztán ami
 jobban smakkol, abból tépjél magadnak
 csak a mára tekintettel szaftos falatokat
 s köpd ki, ha sok, ha untat, ha csömört kaptál
 rohanj a másik nemhez kóstolóba
 Rohadt világ, mondhatom, végét járja
 mint a római, majd a berlini dekadens
 csak addig bírjuk, kik még a két igent
 és a két nemet hisszük életelixírnek
 Barátaim, nem kell tapsikolni velem
 egyedül persze rohadt nehéz, de bírom
 tótágast is, mert keresztény, mert Európa
 mert csakazértis, hogy unokáim is lássák...

A Cenk-hegy

A weimári köztársaságot sokan gyűlölték
 Szemükben Berlin romlottabb volt
 a bibliai Szodománál és Gomorránál
 Az igazhívők
 az elpuhultság és a bűn bösz bírálói
 egyre türelmetlenebbül vártak a megváltóra
 Jött a vezér és kancellár és erélyesen nekilátott
 – legyen egy akol és egy pásztor –
 tiszta vizet öntött a pohárba –
 A nemkívánatos elemek
 politikai és személyes vetélytársak
 zsidók cigányok és buzik
 Jehova tanúi és egyéb fertőzöttek
 – enyhén szólva
 megkülönböztető elbánásban részesültek
 Fejébe szállt a dicsőség
 A kezdeti sikerektől bódultan
 beugratta népét a Napóleont túlszámnyaló kalandba

Tombolt a fékevesztett kemény férfiasság
A falat túl nagyoknak bizonyult
torkán akadt

A Tokaji-hegy

Hétköznapiok pörgésében
csip-csup dolgok közepette

vers vers vers

fogaskerekek zúgatják fejem
görgetik robotban
rozsdállt monoton óráim

vers vers vers

legyen szép, vidám, kerek
mértékes, veretes, rímes
hogy tessék a nagyérdeműnek
de csak olyan sorok jutnak
magyar filmklub-estre
poénra vadászva eszembe
mitől okos, szép aligha leszek

vers vers vers

Az ember tragédiája
színpadi, filmes adaptációk
közel harminc óra képanyag
mintha dzsungel-szövevényben
vágnék előttem szétnyíló
mögöttem záruló utat
jelenetekre vadászva, hol
az Úr intelmei, Ádám makacssága
Lucifer fondorlatos ármányai
nem ferdítettek, nem esnek áldozatul
rendezői önkénynek, kordivatnak

vers vers vers

Londoni szín két változatban
valóbb, mint valaha
remek a látvány

Jankovics Marci rajzain
 feszesre húzott szövegét
 Madách sem bánná
 és a zegerszegi színháznyitót
 valóban kedvelné;
 Hevesi klasszikus színpadképében
 Gábor Miklós kalapos, lódenkabátos
 hattyúdal-bogarti, esendő emberét
 Ádám álmodó és cselekvő kettősét

vers vers vers

Akkor hát tollat, pennát
 csak az ragadjon, ki madáchi, aranyi
 mértékkel bír róni hymes sorokat?
 Mint megvert kutya ülök sarokba
 fények gyúlnak, bizonytalan taps
 keser mosollyal bezsebelt dics
 a nemzet költői, a nemzet színészi
 nevében. Ellobban a halogénfény
 a hangfal kattog, mint a zápor
 nyitott ajtón, ablakon át
 szertefoszlik a festett álom

vers vers vers

kirajzunk a fagyos éjszakába
 mai Ádámok az Úrral álmodunk
 Éváink gyöngéden betakarnak

A Cenk-hegy

Az élet könyörtelen
 rám erőlteti a nyolcvanat
 Sztároknak nem jó megvénülni
 de mivel nagyra nem nőttem
 nem sújt a nagyság átka
 Hajam hullhat –
 fejemre parókát nem biggyesztek
 Hátam görbedhet
 bőröm kedvére ráncosodhat
 senki sem müt vissza az ifjúkorba

Barátaim
nyugi!
Helyzetem stabil
Pillanatig sem áll fenn a veszélye annak
hogy kicsinységem terhétől
megroppanak

A Tokaji-hegy

Kétezertizenhárom esős karácsonyán
Jézuska mesés emlékálmot hintett
ráncos redőkbe zárt savó kék szememre
Napfény verte őszi délutánon
kölcönkapott kerékpárral keresztszülém
egylovas stráfkocsiját követtem
nagyvásárról hazafelé.

Ferdén tűzött már a nap, egyik kezem
szemellenző, másik a plató szélén
testdőléssel kormányozva
tekerés nélkül húzattam magam.
A bak mögül túlrejt szőlő
frissen szedett alma bódító illata.
Italt mértünk a vásáron, nekem szódára
szörpre volt csak jogosítványom.
Darazsak futottak versenyt velem
szám és hajam édes illatára
lelkemben szivárvány, érthetetlen derű.
Nem szoktam magammal
haverságban lenni, de úgy tetszik
akkor, és ott, a szélfúttá nyírségi
úton lett nekem is egy jó pillanatom.

Álom az is, álom, a Nagy konyhája

Elmaradhatatlan téli kártyaparti
a ler még ontja melegét, pirítós sült
maradék pecsenyészirban, forró tea hozzá.
Nagyapám folyton veszít, pedig hagynánk
nyerjen, a lapokat asztalra ne vágja
kora még az este, aludni ne térjen.
Unatkoznánk Máriás, Ötleadás
Felforgató villám partik nélkül.

Fütetlen szobában lábtól forró téglá
lesz-e álom arról, hogy egyszer
versbe szökik mindez?
A jelen, a múlt, a jövő és itt ez.

Jézuska hozta rám az álmot
kétezer-tizenhárom esős Karácsonyán
állig betakart, kőnehéz fejem alól
zsibbadt karom kihúzta
s hogy édes álom rá is átragadjon
közelebb görgette mellém a kedvest.

A Cenk-hegy

Családfám szívós gyökerei
a Föld őskorába nyúlnak vissza
kétségtelen
Ha nem így volna
nem csellengnék itt
köztetek
Eredetünk közös
Akarva
nem akarva
egyől-egyig mind rokonaim vagytok
bár képünk különböző

Elszaporodtunk
szétszóródtunk
s az idők során
egyre távolabb kerültünk egymástól
Van kinek jól megy dolga
pedig lazsál
van akinek pocsékul
pedig iparkodik

A szerencsés
ki orrát fennen hordja
arányérzékét könnyen elveszíti
becsapja önmagát
A kevély
ki fölényét fitogtatva
a gyengén tipor
ráfizet
Hogyan kellene viselkednünk?

A krisztusi eszme például erős túlzás
mindenkit szeretni nem lehet
hogy erre képesek nem vagyunk
azt számtalanszor megmutattuk
Kezdetnek épp elég
ha nem gyűlöljük egymást

Vagyok svéd
vagyok magyar
székely s román
német s orosz némi japán és kínai beütéssel
valamint arab és zsidó egy személyben
Folytathatnám a felsorolást
de nem akarom a papírt pocsékolni
Ha bírnék minden egyes nyelvet
szóba elegyedhetnék magammal
kihüvelyezném
mit akar egyikem s másikom
rájönnék hogy hol szorít a cipő
majd eltűnődnék azon
miként tudnám civakodó feleim rávenni
szűnjenek meg hergelni egymást
s hagyjanak fel az öldökléssel
amíg nem késő

Ha emberré válnunk nem sikerül
és folytatjuk amint azt eddig tettük
látványos sikerek s kínos kudarcok közepette
tönkresilányítjuk szép bolygónk
otthonunk
Sírba taszítjuk fajunk

Cím nélkül - Morell Sára festménye